

Geachte lezer,

Gaarne maak ik gebruik van deze mogelijkheid een reactie te geven op het wetsvoorstel voorschriften vrijstelling bij richtingsbezwaren.

Doormiddel van dit schrijven neem ik u graag mee, aangezien ik vanuit een oogpunt kijk die uniek is. Zelf heb ik nog geen kinderen, echter geef ik al vijftien jaar onderwijs aan kinderen, jongeren en jongvolwassenen, met en zonder problemen, handicaps en ontwikkelingsstoornissen. Hetzij als onderwijsassistent, leerkracht, persoonlijk begeleider, coach, praktijkopleider en als tante van een kind dat thuisonderwijs ontvangt.

Juist vanuit mijn onderwijshart plaats ik dit schrijven.

Ten eerste lijkt het mij zeer nodig duidelijk te benadrukken dat thuisonderwijs geen school is. Na het wetsvoorstel te hebben gelezen beslipt mij het gevoel dat deze wet probeert aan te dringen op thuisschool, dit is niet wat de insteek hoort te zijn aangezien thuisonderwijzers geen school kunnen of willen zijn.

Als docent op een mbo+ voorziening waar ik te maken kreeg met vroegtijdige schoolverlaters heb ik veel geleerd als het ging om intrinsieke motivatie, zonder deze motivatie is het onmogelijk om een student te willen laten leren. Dit gezegd hebbende, is het zeer belangrijk om te werken via de interesses van kinderen. Waarin ik binnen dit wetsvoorstel beperkingen bespeur aangezien er gewerkt dient te worden met vaststaande doelen en tijdspaden. Terwijl niet ieder kind hetzelfde niveau op hetzelfde moment behaalt, en dit dient ook niet het doel te zijn.

Dit brengt mij op het volgende punt, onderwijs op maat. Tijdens mijn werkzaamheden als onderwijsassistent had deze klas een bijzonder voordeel. Niet alleen een pracht docent voor de klas maar ook een onderwijsassistent. Deze luxe ontbreekt vaak op scholen maar is essentieel voor onderwijs op maat. Tijdens dat jaar heb ik mooi werk kunnen doen en door de 1 op 1 aandacht zijn er vele achterstanden verkleint en een enkele keer zelfs verdwenen. Echter was ik bezig met deze leerlingen allemaal in dezelfde mal te proppen in een bepaalde tijd, wanneer deze leerling niet in de mal paste binnen deze tijd dan vloeide deze af naar het niveau van zijn/haar slechtste vak. Wanneer je toetst op vaste momenten toets je niet de mogelijkheden van het kind, een toets is immers een moment opname dat invloed ondervindt van vele variabelen. In het wetsvoorstel worden er een aantal vast momenten voor toetsen ingepland, maar wat men dan toetst en hoe is volstrekt onduidelijk en de toegevoegde waarde ontgaat mij volkomen.

Een enorm pluspunt die ik zie als tante die ondersteunt in het thuisonderwijs is dat ten alle tijden de leerling haar docent, coach en begeleider bij zich heeft. Niet alleen weet je als ouder/tante of ander persoon die lesgeeft precies waar het kind is in de ontwikkeling maar heb je daarnaast ook goed zicht op de problemen die het kind ervaart.

Als praktijkopleider is mij opgevallen dat leerlingen en studenten graag leren doormiddel van ervaren. Wanneer ik tegen mijn student zeg dat moet je niet doen want dan gebeurt x is dit een minder groot leerpunt dan wanneer mijn student iets heeft uitgevoerd waarbij x is gebeurd en we daarover kunnen reflecteren. Wanneer men op school zit, zit men vast aan een gebouw en is er beperkt tijd, echter bij thuisonderwijs is dat (nog) niet het geval. Het kind kan ervaringsgericht leren, alsook de tijd hiervoor krijgen. Een dag in het thuis onderwijs is niet van 9-15 maar 24 uur.

Als men thuis zou moeten blijven dan wordt deze mooie kans tenietgedaan. Evenals het volgende, leren van experts. Toen ik zelf student was genoot ik van de lessen die de echte vak gekken gaven, de passie en de kennis die ze bezaten was zo prachtig om te zien. En daardoor begon het vak bij mij te leven. Iedereen heeft zijn eigen expert gebieden. Waar ik een echt vak gek ben als het gaat om maatschappijleer en burgerschap, heeft mijn zus dit op gebied van geschiedenis en biologie en mijn zwager juist ICT, wiskunde en natuurkunde. Echter als dit voorstel doorgang heeft wordt ook deze kans ontnomen.

Er zijn nog een aantal punten waar ik mijn bedenkingen bij plaats, de verplichte thuis bezoeken. Dit is een grove schending van het huisrecht. Echter gebeurt er in deze wet iets vreemds. In deze wet mag je weigeren maar dat resulteert in een negatief oordeel. Hieruit maak ik op dat de overheid een orgaan aanwijst om verplichte huisbezoeken af te leggen bij mensen thuis omdat hun levenswijze met argusogen wordt bekeken en werkt men niet mee, dan mag men deze levenswijze niet bezigen. Ook ziet men hier een vorm van dwang naar burgers die niet thuishoort in een democratische rechtstaat. Deze bezoeken gaan gepaard met gesprekken met kinderen, of dienen de kinderen aanwezig te zijn. Ook hier is mij volstrekt onduidelijk waarom kinderen van zeer jonge leeftijd aanwezig moeten zijn. Dit zorgt voor onnodige stress en angst.

Wanneer thuisonderwijzers beroep doen op vrijstelling van onderwijs wordt dit gedaan vanuit richtingsbezwaren, echter kun je volgens dit wetsvoorstel de vrijstelling kwijtraken of helemaal niet krijgen op inrichtingsbezwaren, wanneer we dit zo bekijken ontslaat er een scheve verhouding of mogen burgers dan ook scholen afwijzen op de inrichting van het onderwijs? Hoe zit het dan met mijn richtingsbezwaren? We zijn in Nederland vrij om onze Geloof/levensovertuiging vrij te belijden en hoe gaat de overheid dit dan bewerkstelligen wanneer er geen passende scholen zijn?

Mijn verzoek is om een nieuw wetsvoorstel uit te werken en hierbij samen te werken met thuisonderwijzer en gebruik te maken van hun expertise.

